

РЕШЕНИЕ

№ 510

гр. София, 01.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2690** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178, вр.чл.248, ал.1 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.46, ал.5 от Закона за общинската собственост /ЗОС/.

Образувано е по жалбата на В. М. А., чрез пълномощника й-адв.М. А.-САК, срещу Заповед № РЛН20-РД09-40/10.02.2020 г., издадена от кмета на Район „Л.”- Столична община, с която на основание чл. 46, ал.1, т.1 и т.8 и ал.2 от ЗОС и чл.33 ал.1 т.8, вр. с ал.2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общинските жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/ е прекратено наемното правоотношение по договор за наем от 15.05.2007 г., възникнало от Заповед № ЖН-04-Ю-004/23.04.2007 г. за настаняването на Ю. Б. А., [ЕГН] и членовете на семейството му в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“, ет.5, ап.13, състоящо се от една стая, дневна, кухня и обслужващи помещения /АОС №8381/01.10.2013 г. на Район „Л.“/.

Наведеното основание за оспорване е за противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК, допуснато поради неправилно установени по случая факти. В тази връзка се оспорват обстоятелствата, приети от органа за установени. Конкретно жалбоподателката твърди, че със Заповед №ЖН-04-Ю-004/23.04.2007 г. на кмета на Район „Л.-СО“ в процесното жилище е настанен понастоящем бившият й съпруг Ю. Б. А., заедно с нея и двете им деца В. и Б. А.. С бракоразводното решение по гр.д. №53797/2017 г. по описа на Софийския районен съд, ползването на семейното жилище било предоставено на жалбоподателката. Считано от датата на

настаняване-23.04.2007 г., нито жалбоподателката, нито децата В. и Б. А. са живели на друго място. Действително е имало момент, в който жалбоподателката била принудена да напусне процесното жилище, когато срещу нея били извършвани актове на домашно насилие от бившия ѝ съпруг Ю. А., за което е постановена заповед за незабавна защита от СРС по гр.д. №7010/2018 г. по реда на Закона за защита от домашното насилие. Бившият ѝ съпруг Ю. А. отказвал да изпълни заповедта и да напусне дома им. Поради страх от системен физически тормоз била принудена да живее при приятели и близки. За да може да издържа непълнолетното си дете, което е редовна ученичка в СУ в района на процесното жилище, жалбоподателката работела на две места. Наред с това детето имало здравословни проблеми, които изисквали специални грижи в домашна среда. Най-сетне ЗОС и НРУУРОЖТСО не предвиждали задължение жалбоподателката да пребивава по 24 часа в жилището, нито ограничавали правото ѝ на свободно придвижване и труд в очакване на общински служители да констатират присъствието ѝ в жилището. В противоречие с изложените в заповедта мотиви, било посочено, че жалбоподателката е допуснала нарушение на договора за наем поради задължения към [фирма] в размер на 80.81 лв., както и към [фирма] в размер на 1906.81 лева, като не били представени доказателства, че задълженията са налични, нито че жалбоподателката е осъдена да ги заплати. Отделно от това се визирали периоди, в които титуляр по настанителната заповед бил бившият ѝ съпруг. Релевира се и основанието по чл.146, т.3 АПК, аргументирано с непосочването на имената на децата на жалбоподателката, което нарушавало тяхното правото на защита. Искане се оспорената заповед да бъде отменена и да бъдат присъдени разноските за съдебното производство.

В о.с.з. пред АССГ, жалбоподателката, чрез пълномощника си-адв.М. А., поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Н., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, без да излага конкретни доводи във връзка с твърденията на жалбоподателката и събраните по делото доказателства. Оспорва искането на заинтересованата страна /ЗС/ Ю. Б. А. за присъждане на разноски по реда на чл.38, ал.2 Закона за адвокатурата /ЗА/, тъй като не били представени доказателства, че е материално затруднено лице, а освен това следвало да намери приложение правилото на ГПК, че на трети лица не са дължими разноски.

ЗС Ю. Б. А. чрез процесуалния си представител-адвокат Ж., желае заповедта да бъде отменена, поради съществени противоречия в нейното съдържание водещи до нейната нищожност. Производството било опорочено, защото заповедта не му била съобщена, в качеството на титуляр на настанителната заповед. Същият бил изведен от жилището, защото упражняването на родителските права било предоставено на майката, но това не означавало, че не продължава да бъде титуляр по административното правоотношение. Заявява искане за присъждане на разноски на пълномощника-адвокат по реда на чл.38, ал.2 от ЗА, тъй като е материално затруднено лице.

ЗС Б. Ю. А., изслушана в о.с.з. на 31.08.20 г. при условията на чл.15, ал.1 от Закона за закрила на детето /ЗЗДет./, заявява, че желае тя, майка ѝ сестра ѝ В. да продължат да живеят в процесното жилище. Заявява още, че никога не са напускали жилището, освен когато баща ѝ създавал проблеми, като идвал през нощта да ги притеснява. Тогава се е случвало да ходят при баба ѝ.

ЗС В. Ю. А. се явява лично и моли съда да отмени оспорената заповед, тъй като нито

тя, нито майка й, нито сестра й имат къде да живеят, и в противен случай „ще останат на улицата“.

Представителят на Дирекция "Социално подпомагане-Л."-СО по чл.15, ал.6 от ЗЗДет.- К. П.-социален работник в отдел „Закрила на детето“ в същата дирекция-дава становище, че е в интерес на непълнолетното дете да остане да живее в жилището заедно с майката. Бащата е изведен със съдебен акт, детето й е познато, още когато са се водели бракоразводното дело и делото за домашно насилие в семейството. Чисто човешки майката правела всичко възможно да погасява задълженията за запазване на жилището. Изобщо не било вярно, че бащата е плащал каквито и да било задължения, включително и издръжка не е плащал на детето до настоящия момент.

Прокурор от Софийската градска прокуратура, не взема участие в съдебното производство и не дава заключение за законосъобразността на оспорената заповед.

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

I. От приложените към жалбата и приети по делото писмени доказателства се установяват следните факти:

1. Заплащани са задължения към [фирма] за процесното жилище към: 31.05.18 г., 30.06.18 г. 31.07.18 г., 31.08.18 г., 30.09.18 г., 31.10.18 г., 30.11.18 г., 31.12.18 г., 31.01.19 г., 28.02.19 г., 31.03.19 г, 30.04.19 г., 31.05.19 г., 30.06.19 г., 31.07.19 г., 31.08.19 г. /фискални бонове л.11-л.17 от досието на делото/

2. По молба на жалбоподателката В. А. от СРС по гр.д.№7010/18 г. на 06.03.18 г. е издадена Заповед за незабавна защита, с която ЗС в настоящото производство Ю. А. е отстранен от процесното жилище и му е забранено да приближава пострадалата, жилището и местата за отдих, които пострадалата посещава на по-малко от 100 метра.; Заповед за защита на 12.06.18 г., с която, освен посочените мерки, е постановена и глоба/ л.18 и л.19/

3. Данни за домашно насилие още към 30.01.2018 г. /Съдебно медицинско удостоверение №75/2018 г. на УМБАЛ [фирма], Клиника по съдебнамедицина е деонтология / л.20/;

4. Жалбоподателката и ЗС Ю. А. са родители на две общи деца- В. Ю. А., род на 13.10.1998 г. и Б. Ю. А., род. на 28.04.13 г., като постоянният адрес и на двете деца е адм.адрес на процесното жилище /удостоверения за раждане и лични карти на децата-л23-л.26/. Непълнолетното дете Б. към 14.02.20 г. е редовна ученичка в 10 клас, дневна форма на обучение в 97 СУ „Братя М.“, район „Л.“-СО;

5. Жалбоподателката и непълнолетното дете Б. имат здравословни проблеми. Детето е диагностицирано и лекувано с диагнози: Тромбоцитопения на 09.01.20 г., външен отит, хипертрофия на носната раковина на 11.12.19 г., абсцес на външно ухо, за което е била хоспитализирана на 12.12.19 г. в УМБАЛ „С. мед“, остър цистит на 22.02.19 г. Жалбоподателката В. А. е диагностицирана и лекувана за начални дегенеративни промени на клапните структури на сърцето на 05.12. 19 г., стенозиращ хроничен тенозиновит на палеца, за което е извършена оперативна интервенция на 04.07.19 г. /медицински документи л.29-л.39/;

6. Бракът между жалбоподателката и ЗС Ю. А. е прекратен с влязло в сила на 11.09.18 г. решение за развод по гр.д №53797/17 г. на СРС, като със с.р. са й предоставени упражняването на родителските права спрямо непълнолетното дете Б. и ползването на

семејното жилище, което е процесното такова;

7. Жалбоподателката е в трудови правоотношения с двама работодатели / т.е. действително работи на две места/, а именно ДГ 22 „Великденче“, на длъжността „пом.възпитател“ и ПОД Топлина АД на длъжността „чистач“, като общо трудовите ѝ доходи не надхвърлят 1000 лева / а през някои от месеците са и значително по-малко/. Жалбоподателката не притежава недвижимо имущество.

8. Със Заповед №ЖН-04-Ю-004/23.04.2007 г. на кмета на Район „Л.-СО“ в процесното жилище е настанен ЗС в съдебното производство Ю. Б. А. и членовете на семейството му-жалбоподателката и двете им деца В. и Б., вписани поименно в заповедта.

II. От приетите в о.с.з. на 18.01.21 г доказателства, съдържащи се в досието на адм.дело №3133/2015 г. на АССГ, посочено и изискано от съда по искане на пълномощника на ЗС Ю. А.-адв.Ж. /за което нито в адм. преписка по издаване на процесната заповед, нито в жалбата и доказателствата към нея се съдържат твърдения и данни/, се установяват следните факти:

1. Заповед №РД-09-343/21.03.2015 г., издадена от кмета на Район „Л.-СО“ е влязла в сила на 20.03.2017 г. В ЧАСТТА, с която е наредено да се прекрати сключения договор за наем от 15.05.2007 г. на Ю. Б. А. въз основа на Заповед за настаняване №ЖН-04-Ю-004/23.04.2007 г. на кмета на Район „Л.-СО“. В останалата ѝ част, с която насатнителната запевд е била отменена, заповедта е обявена за нищожна с Решение №3334/ 20.03.2017 г. адм.д.№12492/15 г. на ВАС.

2. Със Заповед №РД-09-343/21.03.2015 г., видно от обективизираното в нея изрично разпоредително волеизявление на адм.орган, не е било наредено прекратяването на наемното правоотношение с членовете на семейството на титуляра на настанителната заповед Ю. Б. А.-жалбоподателката и ЗС Б. Ю. А. и В. Ю. А.. Същите не са били конституирани и като ЗС в съдебното производство по адм.дело №3133/2015 г. на АССГ, което не е констатирано като порок водещ до недопустимост на първоинстанционното решение от ВАС по адм.дело №.№12492/15 г. на ВАС при касационното му оспорване.

Тези установявания обуславят два извода извода. Първият е, че спрямо жалбоподателката и ЗС Б. Ю. А. и В. Ю. А. е налице валидно действащо наемно правоотношение.

Вторият, че такова не е налице спрямо ЗС Ю. Б. А..

Действително има съдебна практика, че когато със заповедта вместо да постанови прекратяване на наемното отношение, административният орган е прекратил издадения въз основа на заповедта за настаняване договор за наем, заповедта е незаконосъобразна и следва да бъде отменена, тъй като прекратяването на наемния договор не въздейства върху правоотношението, при положение, че то възниква от заповедта за настаняване / Решение №4010/31.03.2017 г. на ВАС по адм.дело №1813/2016 г., III о.; Решение №2262 от 4.03.2015 г. на ВАС по адм.дело №6117/2014 г., III о.; Решение №12113 на ВАС по адм.дело №13973/2015 г., III о.; Решение №12578 от 21.11.2016 г. на ВАС по адм.дело №12290/2015 г., III о./ След като обаче в случая Заповед №РД-09-343/21.03.2015 г., в частта, с която е наредено да се прекрати сключения договор за наем от 15.05.2007 г. на Ю. Б. А. въз основа на Заповед за настаняване №ЖН-04-Ю-004/23.04.2007 г., не е отменена, а е потвърдена от двете съдебни инстанции /АССГ и ВАС/ и е влязла в сила, следва да се приеме, че целеният с нея правен ефект е настъпил и считано от 20.03.2017 г. наемното

правоотношение с Ю. Б. А. за процесното жилище е прекратено.

III. От доказателствата, съдържащи се в изпратената от ответника с негово съпр. писмо изх.№РЛН20-ДИ-11-171/05.03.2020 г. преписка и допълнително събраните в хода на устните състезания гласни доказателства чрез разпит на посочения от жалбоподателката свидетел се установяват следните факти:

1. Процесното жилище е частна общинска собственост, удостоверено с АОС №8381/0110.13 г. /л.58/.

2. Оспорената заповед е издадена на основание чл. 46, ал.1, т.1 и т.8 и ал.2 от ЗОС и чл.33 ал.1 т.8, вр. с ал.2 от НРУУРОЖТСО /л10./.

3. Изложените в нея фактически основания за издаването ѝ са, че със Заповед №ЖН-04-Ю-004/23.04.2007 г. на кмета на Район „Л.-СО“ в общинското жилище е настанен Ю. Б. А.. На основание бракоразводно решение общинското жилище се предоставя за ползване на В. М. А.. При извършени служебни проверки /неконкретизирани в заповедта/ се установило, че жилището не се обитава от г-жа А. и нейните дъщери, за което са съставени констативни протоколи от служители на районната администрация и докладна записка от служители на 09-РУ-СДВР. Изложено е още, че като наемател А. е допуснала нарушение на договора за наем, както следва: 1. Задължения към [фирма] за м.06.2014 г., 05.2015 г.-07.2015 г., 05.2018 г., 08.2019 г.-09.2019 г. сумата общо в размер на 80.80 ст.; 2. Задължения към [фирма] за периода от март 2016 г. до м.ноември 2019 г. в размер на 1906, 81 лева.

4. Посочено е още, че общинското жилище следва да се освободи от В. М. А. и членовете на семейството ѝ.

5. За установяване на посочените задължения е приложен единствено доклад на Р. В., ст.специалист в отдел „Други дейности по жилищно строителство, благоустройство и регионално развитие“ до М. В., началник отдел „УОСЖФ“ /л.56/, която от своя страна го е възпроизвела в доклад от 17.01.20 г. до кмета на Района /л.55/. При това положение и след като тези констатации са оспорени с жалбата до съда, а от ответника в съотв. с носената от него и указана му доказателствена тежест не са посочени или представени други доказателства, като извлечения от сметки, удостоверения от кредиторите на вземанията- [фирма] и [фирма], а още по- малко съдебен акт установяващ задълженията по основание и размер по безспорен начин, съдът приема, че посочените задължения не са доказани.

6. От приложените в преписката докладни записки на полицейски служители /л.62 и л.63/ се установява, че са извършили проверка на адреса на процесното жилище на 25.11.19 г. около 22.50 часа и на 26.11.19 г. около 21.50 ч, като след многократни позвънявания, никой не им отворил. Съставени са и констативни протоколи от служители на районната администрация, че жалбоподателката не е открита на адреса и на 27.11.19 г. около 11.50 часа, на 12.09.19 г. около 10.30 часа и на 17.07.19 г. около 15.30 часа /л.64, л.67 и л.68/. Видно е, че се касае за посещение в три последователни дни /25-27.11.19 г./ и то към конкретен час и само още два пъти /на 17.07.2019 г. и 12.09.19 г./. В този смисъл изглежда да се касае за инцидентно отсъствие, а не за напускане на жилището и трайно отсъствие /необитаване/. Ценено във връзка с показанията на разпитания свидетел по делото Н. С., вкл. и предвид доказаната трудова натовареност на жалбоподателката, мотивират съда да приеме извода на административния орган, че „жилището не се обитава от г-жа А. и нейните дъщери“ за необоснован и недоказан.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Налице са положителните условия, съотв. липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл.159 АПК.

Жалбата е подадена срещу акт, който може да бъде оспорен съдебно и от лице с правен интерес от оспорването-адресатът на заповедта, неблагоприятно засегнат от нея /чл.147, ал.1 АПК/. Спазен е преклузивния 14-дневен за подаването на жалбата по чл.149, ал.1 АПК, вр.чл.46, ал.5 ЗОС-в съотв. със съставения от ответника протокол /л.52/ заповедта е съобщена на жалбоподателката на 17.02.20 г., а жалбата до съда-подадена на 26.02.20 г. /л.5/

Правилно са конституирани и страните по делото, с изкл. на ЗС Ю. Б. /чл.153, ал.1 и чл.154, ал.1 АПК/, по следните съображения:

Действително титуляр на настанителната за процесното жилище заповед е Ю. А., като в съотв. с чл.20, ал.3 от НРУУРОЖТСО, тя има действие за всички членове от семейството /домакинството/ на титуляра на настанителната заповед /които в случая са и посочени в нея/. Съдържанието на понятието домакинство е легално определено в § 1, т.2 от ДР на НРУУРОЖТСО-„домакинство“ са съпрузите, ненавършилите пълнолетие низходящи, възходящите и пълнолетните низходящи, които живеят с наемателя, както и братята и сестрите, които не са встъпили в брак.

Действително оспорената заповед предмет на контрол е в известна степен непрецизна по отношение лицата, нейни адресати.

Действително в изпратената от ответника преписка дори не се съдържа и индичия за предходно издадената негова заповед за прекратяване на наемното правоотношение с Ю. А..

По делото обаче се установи по категоричен начин, че Ю. А. не живее в процесното жилище и няма правно основание за това. Същият е изведен от процесното жилище на основание съдебен акт, с друг съдебен акт е отпаднало качеството му на "съпруг" /поради прекратяване на брака чрез развод/, като ползването е предоставено на жалбоподателката, а с влязлата в сила на 20.03.2017 г. част от Заповед №РД-09-343/21.03.2015 г. наемното му правоотношение за процесното жилище е прекратено. Обстоятелството, че името му се съдържа в процесната заповед само пояснява, че е титуляр по настанителната заповед. Като наемател, нарушил договора за наем, ответникът сочи само жалбоподателката А. и само на нея постановява да се изпрати препис от оспорената пред съда заповед.

Административното правосъдие е средство за защита на гражданите срещу актове или действия /бездействия/ на административни органи. Както изрично сочи Конституционният съд в решение № 21 от 26.10.1995 г. по конституционно дело № 18/1995 г. "Конституцията не въздига в решаващ критерий конкретната квалификация на административния акт, която в редица случаи може да бъде и спорна. Решаващ е правният ефект на административния акт - дали засяга субективни права или законни интереси на граждани или юридически лица. От този критерий следва да се ръководят и съдилищата. В тези случаи гражданите и юридическите лица могат да упражнят правото си на защита по чл. 56 от Конституцията чрез съдебното

обжалване на административния акт - чл. 120, ал. 2 от Конституцията.

В случая процесната заповед категорично не засяга субективно право или законен интерес на ЗС Ю. А.-чл.15, ал.1 АПК. Не съществува защитимо материално право, защото то е прекратено с влязлата в сила на 20.03.2017 г. част от Заповед №РД-09-343/21.03.2015 г., и същият не е адресат на оспорения акт.

По изложените съображения същият следва да бъде заличен като ЗС в съдебното производство, а определението за конституирането му като ЗС-отменено на осн. чл.253 ГПК, вр.чл.144 АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Компетентността на органа произтича от чл.46, ал.2 ЗОС и Заповед №ЖН-04-Ю-004/23.04.2007 г. на кмета на Район „Л.-СО“.

За спазена съдът приема установената форма за акта-чл.59, ал.2 АПК и чл.46, ал.2, изр.2-ро ЗОС. Допуснатата непрецизност по отношение адресата на заповедта е преодолима, доколкото същият се установява от съдържанието на акта. Посочено е правното основание за издаване на заповедта, както и фактическите предпоставки, които го пораждат

Предпоставките, обуславящи материалната законосъобразност на заповедта за прекратяване на правоотношение за наем на общинско жилище са: 1. имотът да е общинска собственост, за което между страните не се спори, а се установява и с приложения АОС.; 2. основанието, на което органът се позовава, да е сред алтернативно изброените в чл. 46, ал. 1 от ЗОС, съответно-чл.33, ал.1 от НРУУРОЖТСО за прекратяване на правоотношението; 3. Приложеното от органа основание да е осъществено-да е съответно на доказателствата по случая. Кумулативното наличие тези предпоставки поражда правомощието на органа по чл. 46, ал. 2 от ЗОС да прекрати наемното правоотношение, като издаде конститутивен индивидуален административен акт.

В конкретния случай органът се е позовал на две материалноправни основания по чл. 46, ал.1 ЗОС- т.1 и т.8 от с.н., а именно неплащане на консумативните разноски за повече от три месеца и използване на жилището не по предназначение, тъй като същото не се обитавало от жалбоподателката и ЗС В. и Б. А..

В съответствие с фактическите установявания по делото предпоставките и на двете приложения от органа основания останаха недоказани, което обуславя издаването на оспорената заповед в противоречие с материалноправните норми-отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

Следва да бъде съобразено и това, че Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/ е подписана и ратифицирана от Република България, и обнародвана, поради което по силата на чл.5, ал.4 от Конституцията тя е част от вътрешното право и има примат при противоречие с норма от националното право. Член 8 от Конвенцията защитава и гарантира правото на личен и семеен живот, на жилище и тайната на кореспонденция. Регламентирани в ал.1 на с.н. права не са абсолютни и могат да бъдат ограничавани при наличие на предпоставките в ал.2, а именно- ограничението да е предвидено в закона, да е необходимо в едно

демократично общество и да преследва една от изброените цели. Член 8 от Конвенцията съдържа материалноправни разпоредби, които следва да се съобразяват от съда при преценката му относно материалноправната законосъобразност на процесната заповедта за прекратяване на наемното правоотношение. Вън от всякакво съмнение е, че с обжалваната заповед се осъществява намеса в правото на жалбоподателката на личен и семеен живот, и в правото ѝ да ползва необезпокоявана жилището си. Независимо, че жилището не е нейна собственост, обстоятелството, че тя и двете ѝ деца, едното от които непълнолетно, пребивават и живеят там от 2007 г., т.е. в продължение на повече 10 години го прави тяхно „жилище“ по смисъла на чл.8 от Конвенцията. Макар и намесата на общината да има своето основание в закона, тъй като подобна мярка е предвидена в ЗОБС и преследва законна цел-защита на правата на другите, то тази намеса е непропорционална. Преследваната от общината цел - да охрани икономическия си интерес и събере вземането си /ако то действително съществува/, както и икономическия интерес на двете дружества, би могла да се постигне и по друг не толкова драстичен за жалбоподателката и семейството ѝ ред, а именно по по общия исков ред или по реда на заповедното производство по ГПК, а не като лиши нея и низходящите ѝ от жилището, в което пребивават, и по този начин ги остави без подслон. По делото категорично не се установи жилището да е необитаемо. Дори и да се приеме, че жалбоподателката е напускала жилището, то определено това напускане има инцидентен характер. Изглежда и да се дължи на сочените с жалбата причини за това. Освен това в жилището живеят и двете ѝ деца, като при опит да връчат заповедта самите служители на районната администрация са установили контакт с едно от тях-В. /л.53 от делото/.

По изложените съображения обжалвана заповед се отменя.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, правото на разноси е възникнало за жалбоподателя. То е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им, и следва да бъде уважено за доказаността им размер-310 лева общо, от които 10 лева заплатена държавна и 300 лева заплатено адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат.

Разноси на ЗС Ю. А. не са дължими, тъй като същият няма право на участие като страна по делото, а и не са ангажирани и доказателства до приключване на устните състезания по делото, че същият е материално затруднено лице, за да възникне правото за присъждане на възнаграждение на адв. Ж. на посоченото в заключения договор основание-чл.38, ал.2 ЗА.

Водим от горното и на основание чл.253, ГПК, вр.чл.144 АПК, чл.153, ал.1, чл.154, ал.1, чл.172, ал.2, предл.2-ро и чл.143, ал.1 АПК, АССГ, II о., 23-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ определение от з.з. на 08.06.20 г. в частта, с която Ю. Б. А. е

конституиран като заинтересована страна в съдебното производство **И ЗАЛИЧАВА** същия като заинтересована страна по делото.

ОТМЕНЯ, по жалба на В. М. А., чрез пълномощника й-адв.М. А.-САК, Заповед № РЛН20-РД09-40/10.02.2020 г., издадена от кмета на Район „Л.”- Столична община, с която на основание чл. 46, ал.1, т.1 и т.8 и ал.2 от ЗОС и чл.33 ал.1 т.8, вр. с ал.2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общинските жилища на територията на Столична община е прекратено наемното правоотношение по договор за наем от 15.05.2007 г., възникнало от Заповед № ЖН-04-Ю-004/23.04.2007 г. за настаняването на Ю. Б. А., [ЕГН] и членовете на семейството му в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“, ет.5, ап.13, състоящо се от една стая, дневна, кухня и обслужващи помещения /АОС №8381/01.10.2013 г. на Район „Л.“.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. М. А. с [ЕГН] сумата в размер на 310 /триста и десет/ лева, разноски за първоинстанционното съдебно производство.

Решението, в частта на заличената заинтересована страна е с характера на определение и може да бъде оспорено с частна жалба в 7-модневен срок. В останалата му част, решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок пред Върховния административен съд на РБ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: